

pe cel sărac... Cu discreție și vădită simpatie pentru colegele ei, actrița le secondează generos.

Publicul se lasă cucerit de strania poveste, e puțin nedumerit de evoluția acesteia, dar acceptă, în final, că tinerele și îndrăgitele actrițe, au jucat personaje atât de dificile, dar atât de convingătoare. Spun asta, fiindcă există o solidaritate reală și un respect sincer între spectatorii maghiari și artiști. Cel puțin la Oradea.

Teatrul de Stat Oradea, Trupa Sziglieti – Cameristele/A cseledek de Jean Genet. Traducerea: Nagy Peter. Dramaturg: Szigeti Reka. Regia: Kovacs Levente Scenografia: Florina Bellinda Birea. Mișcarea scenică: Dimeny Levente Cu: Gajai Agnés, Fodor Reka, Toth Tunde Data premierei: 19 martie 2007.

Alina MANG

Spectacol în „cool”-ori

Câțiva tineri americani „cool” au petrecut zile în șir abuzând de băutură, droguri, țigări, în apartamentul unuia dintre ei, până când au fost surprinși de sosirea neașteptată a tatălui, și el un tip „cool”, luptător în Vietnam, obsedat de Rosa, fosta soție, o tipă tot „cool”, care acum a fugit în România după unul Peca, un scriitorăș trimis „acasă” din America în urma unui scandal. Toate acestea le aflăm prin intermediul unei serii de întâmplări complicate ce au loc în casa „prietenui” petrecăreț și care constituie prima parte a piesei **COOL**ori, semnată de Peca Ștefan și prezentată pe scena Teatrului Foarte Mic. În partea a doua „cool”-orile americane se combină cu cele românești, acțiunea se mută în România, unde cei trei prieteni împreună cu tatăl unuia dintre ei, venit să-și caute soția, doresc să intre în rețeaua traficantilor de droguri și situația se tot complică pe parcurs în încercarea autorului de a o face și pe aceasta, în întregimea ei, „cool”. Adică amuzantă, la modă, chiar ușor excentrică. Foarte puțin „cool” în acest sens, piesa este, de fapt, „subțire”, ironică, cu mult „mișto”, cu o intrigă încurcată, cu situații trăsnite, cu expresii „cool”, lăsând loc și pentru sentimentalisme, drame familiale, tineri dezorientați, îndrăgostiți fără speranță, amoruri pierdute și regăsite etc, pe scurt: are de toate pentru toți.

Spectacolul Teatrului Foarte Mic, în regia Dianeii Iliescu, nu a avut de ales decât să continue linia generală a textului. Orice tratare „serioasă” a acestui subiect „cool” ar fi devenit de-a dreptul ridicolă. Așa, spectacolul se salvează printr-o abordare în cheie parodică, singura de altfel posibilă, a tuturor situațiilor cu care se confruntă personajele. Ai sentimentul că asیști la o „joacă” generală a realizatorilor la care ești invitat să participi și tu, ca spectator. O „joacă” având, ce-i drept, un sâmbure de tristețe și adevăr, dar foarte bine ascuns. Actorii Viorel Cojanu, Cătălin Babliuc, Clara Flores, Mihai Dinvale, Radu Iacoban, Bogdan Albulescu și Doru Bem au fost, însă, foarte serioși în interpretarea rolurilor și aproape că nu li se poate reproșa nimic. La fel și Corinei Grămoșteanu care a

realizat o scenografie reușită, chiar plină de „culoare“, așa cum și trebuia să fie pentru a urma cheia montării scenice.

Chiar dacă este amuzant pe alocuri, spectacolul, plicticos cel mai adesea, are toate datele care te fac să îl uiți imediat după ce l-ai văzut. Și nu pentru că depui eforturi în acest sens, ci, pur și simplu, ți se șterge din minte. Întreaga intrigă complicată a textului și vânzoleala scenică sunt, de fapt, inutile.

Poți petrece o seară agreabilă urmărind *COOLöri* la Teatrul Foarte Mic, dacă ești neapărat într-o dispoziție „cool“. Eu nu am fost.

Teatrul Foarte Mic – COOLöri de Peca Ștefan. Regia: Diana Iliescu. Scenografia: Corina Grămoșteanu. Cu: Viorel Cojanu, Cătălin Babiuc, Clara Flores, Mihai Dinvale, Radu Iacoban, Bogdan Albulescu, Doru Bem. Data premierei: 17 mai 2006.

Ion Jurca ROVINA

O clipă de inefabil și pentru el însuși

Director la Teatrul pentru Copii și Tineri „Merlin“ din Timișoara, Horia Dan Ionescu regizează spectacole și chiar joacă, cum se întâmplă în *Cartea junglei*, o dramatizare proprie după J. R. Kipling, unde a fost nevoit să intre într-un rol la retragerea unui actor. Nu doar plăcerea indiscutabilă de a face regie, ci și *nevoia* îl determină să nu-și lase teatrul, cu un buget mic, în suferință de premieră. *Cartea junglei* a fost o dorință personală pe care și-a împlinit-o într-un memorabil musical pentru copii, cu muzica lui Ilie Stepan. *Năzdrăvăniile lui Nică* (după *Amintiri din copilărie* de Ion Creangă) i-au revenit mai întâi pentru că un regizor cerea mai mult decât dispunea casieria teatrului, și i s-a potrivit ca o izbândă. În primăvara aceasta, a găsit loc pe mica scenă pentru comedia lui Sică Alexandrescu *Napoleon era fată*. Iar în final de stagiune, n-a uitat de el însuși: a intrat într-un spectacol cu fragmente din rolurile pe care le-a jucat sau ar fi dorit să le fi jucat, intitulat ***O clipă de teatru. Cu scene din W. Shakespeare și I.L. Caragiale.***

Ca un actor ce se află, îmi spune *nevinovat* că nu și-a dat seama că acest spectacol tocmai i se nimerește în pragul împlinirii a 60 de ani de viață (3 iulie, 2007). În aceeași notă de *nevinovăție*, fiind luat prin surprindere, încerc să-i însceenez și eu o *clipă* de rememorare.

Timișorean, Horia provine dintr-o familie de artiști: mama, actrița Coca Ionescu, tatăl, regizorul Dan Radu Ionescu. Din jocul prin culisele Teatrului, s-a trezit, la 14 ani pe scenă, fulgurant, chiar într-un rol, alături de Dan Nasta, în spectacolul *Sfânta Ioana*. Drumul lui Horia era firesc spre teatru, absolvind la București IATC-ul în 1969, la clasa lui Moni Ghelerter. Începutul actoricesc, la Teatrul din Satu Mare, o escală la Arad și, acasă, la Timișoara.

40 de ani de scenă, cu roluri pe care actorul Horia Ionescu nu le-a contabilizat, mult peste o sută, în orice caz. La care s-ar referi? Rică Venturiano din *O noapte furtunoasă*, sau Ipingescu din aceeași piesă, în alt spectacol, Platon din *Escu...*, Osvald din *Regele Lear*, Ministrul de interne din *Răceala*, altele din spectacole montate de regizori pe care-i place să-i numească: Marietta Sadova, Dan Nasta,